

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 32 van 14 juni 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Libanese nationaliteit, op 14 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 15 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van voornoemde wet .

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat F. HANS loco advocaat L. CAMBIER en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een X afkomstig uit X, gelegen nabij Tyr. In juni 2006 werd de computerzaak die u uitbaatte opgezocht door X, de zoon van de plaatselijke voorman van de “X” X. Deze verzocht u zijn computer te herstellen en nog dezelfde namiddag deed u dit. Hierbij bemerkte u dat de computer verschillende bestanden bevatte die betrekking hadden op de organisatiestructuur en de wapenvoorraden van de “X”. Twee dagen later zocht X u op en stelde dat een aantal belangrijke bestanden zoek geraakt waren bij de herstellingen die u uitgevoerd had. Bovendien betichtte hij u ervan verschillende computerbestanden gekopieerd te hebben. U voelde zich beledigd en beëindigde het gesprek. Hierop gaf X u te kennen dat er sancties dreigden indien u de zoekgeraakte bestanden niet terugbezorgde. Gedurende de hierop volgende dagen werd uw zaak verschillende keren door nooit eerder geziene klanten opgezocht en kreeg u het gevoel dat u gesurveilleerd werd. Een vijftal dagen later stelde u vast dat er ingebroken was in uw zaak. Hierbij werd uw zaak doorzocht en waren verschillende computers tegen de grond gegooid. U contacteerde vervolgens uw broer, die bij de gendarmerie van X als chef-adjutant werkt. Hoewel u overtuigd was dat X verantwoordelijk was voor de inbraak in uw zaak, raadde uw broer u af om klacht tegen deze in te dienen. Nog een vijftal dagen later zocht X opnieuw uw zaak. Hierbij drong hij erop aan dat u met hem meekwam om de kwestie verder te bespreken. U vreesde moeilijkheden en weigerde op diens voorstel in te gaan. Hierop stelde X voor om een andere keer af te spreken. Vanwege de dreigende manier waarop deze sprak, nam u aan dat hij u kwaad wilde doen. In overleg met uw familie besloot u vervolgens Libanon te ontvluchten. Negen dagen later, op 29 juni 2006, vluchtte u via X naar X. Via telefonisch contact met uw ouders vernam u er dat aanhangers van “X” uw thuisadres opgezocht hadden en u opspoorden. Op 15 juli 2006 vloog u via X over naar Brussel en vroeg op 20 juli 2006 in België asiel aan.”

2. Verweerder doet ter zitting afstand van de in de nota aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid omdat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats bevat. De Raad stelt vast dat er geen redenen voorhanden is om de afstand van de exceptie niet in te willigen.
- 2.2. Verweerder stelt dat het voorliggend verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat, terwijl dit een substantiële vereiste is van het verzoekschrift, en derhalve moet verworpen worden. De Raad stelt vast dat met het ‘voorliggend verzoekschrift’ het verzoekschrift tot voortzetting van 15 januari 2007 wordt bedoeld. Artikel 235, §3, tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat het verzoekschrift tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid dient te beantwoorden aan de vereisten bepaald in artikel 39/69, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980, met uitzondering van het vereiste bepaald in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°. Deze uitzondering betreft de vereiste van een uiteenzetting van feiten en middelen. De exceptie wordt dan ook verworpen.
1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
“Niettegenstaande de initiële beslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS) dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk is, dient in de fase ten gronde na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier en van de door u ingediende vragenlijst te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag ongegrond is

en dit om volgende redenen. Bijgevolg acht het CGVS het niet noodzakelijk om u nogmaals te horen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Uit uw verklaringen blijkt dat u Libanon ontvluchtte omdat u er door de "X"-voorman van uw regio van verdacht wordt een aantal bestanden van diens computer te hebben zoekgemaakt en andere te hebben gekopieerd. Hierop volgend werd in uw zaak ingebroken en ondernam deze "X"-voorman een poging om u weg te lokken. Aangaande deze door u ingeroepen vluchtmotieven dient te worden opgemerkt dat bij de inbraak in uw zaak geen getuigen aanwezig waren (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw stellige bewering dat "X" voor deze inbraak verantwoordelijk is louter speculatie van uwentwege betreft. Wat betreft uw bewering dat X poogde om u weg te lokken met de bedoeling om u kwaad te berokkenen, dient te worden vastgesteld dat u deze bewering louter baseert op het feit dat X tijdens het betreffende gesprek uw arm vastgreep en daarenboven op een strenge toon sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Aangezien u bij dit gesprek niet rechtstreeks bedreigd werd, dient te worden vastgesteld dat uw bewering als zou X zinnens geweest zijn om u kwaad te berokkenen evenzeer speculatie van uwentwege betreft. Deze vermoedens kunnen niet worden weerhouden als afdoende bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaring dat na uw vlucht uit Libanon aanhangers van "X" uw thuisadres opzochten en bij uw ouders naar uw verblijfplaats informeerden, wijzigt deze vaststellingen niet. Aangezien deze "X"-aanhangers bij het betreffende bezoek enkel te kennen gaven dat ze u wilden spreken (zie gehoorverslag CGVS, p.9), dient immers te worden vastgesteld dat dit eenmalige bezoek niet als een vervolgingsdaad in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden gekatalogeerd.

Daarenboven baseert u deze verklaring uitsluitend op informatie die u via derden bekwam en kan u van uw bewering als zou u door "X" opgespoord worden geen begin van bewijs van voorleggen.

Evenzeer moet aangestipt dat u in het verleden geen problemen kende met X en het hier een éénmalig incident betreft. Dat u actueel door de X zou gevisieerd worden met het oog op vervolging is een té voorbarige conclusie die niet gestaafd wordt door zwaarwichtige feiten. Overigens, indien u toch de woede van voormelde X en zijn aanhangers zou vrezen, kan u beroep doen op het interne vluchtalternatief en u elders in Libanon, buiten uw regio X, vestigen en uw leven verder zetten.

Het Commissariaat-generaal wenst vervolgens op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van veralgemeend, willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw rijbewijs en uw militaire kaart bieden weliswaar aanwijzing van uw identiteit

maar deze wordt in bovenstaande vaststellingen niet in vraag gesteld. Wat betreft de CD-rom met foto's van de schade die in uw computerzaak aangericht werd, dient te worden vastgesteld dat deze niet de minste aanwijzing bevatten over de identiteit van de daders. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat deze foto's uw bewering als zou "X" verantwoordelijk zijn voor de inbraak in uw zaak niet kunnen staven."

2. Verzoeker argumenteert:

- dat de feiten zich afspeelden in juni 2006 en de vernieling van zijn computerzaak voorafgaand was aan het gewapend conflict dat op 12 juli 2006 begon;
- dat hij, hoewel hij enkele dagen in X is gebleven, overtuigd is dat de machtspositie van X zo streng is in Libanon dat hij geen intern vluchtalternatief had;
- dat het niet noodzakelijk is dat hij vervolging heeft geleden maar dat er een vrees voor vervolging voor de toekomst moet bestaan;
- dat hij tijdens zijn horen alle nuttige elementen heeft aangebracht met betrekking tot zijn activiteiten als computerdeskundige en hij foto's heeft verstrekt van zijn vernielde computerzaak. Het is niet mogelijk, zonder de bewijslast onmogelijk te maken, vanwege verzoeker te eisen dat hij bekentenissen van de veroorzakers van de vervolgingen produceert.

3.3. Met betrekking tot het opgeworpen intern vluchtalternatief argumenteert verweerder dat de Raad van State stelt dat er voor de beoordeling van de actuele vrees voor vervolging rekening dient gehouden te worden met het intern vluchtalternatief. Het feit dat een persoon zich elders zou kunnen vestigen in zijn land van herkomst om zo aan de vervolgingen te ontkomen, betekent dat deze persoon geen beroep kan doen op de internationale bescherming geboden door de Conventie van Genève, temeer wanneer verzoeker geen argumenten kan aanbrengen waarom hij zich niet elders in het land kon vestigen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde geen intern vluchtalternatief zou bestaan. Bovendien wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing in de eerste plaats concludeert dat verzoeker er in het kader van zijn asielverzoek niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen maar zich beperkt tot vermoedens en veronderstellingen, terwijl in het kader van de procedure ten gronde de bewijslast bij verzoeker ligt.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in het kader van zijn asielverzoek op geen enkele wijze kan aantonen dat de problemen die hij in Libanon zou gekend hebben, enig verband zouden houden met X en zich in dit verband baseert op speculaties. Logischerwijze kan er inzake verzoekers vrees voor toekomstige problemen met diezelfde groepering hetzelfde worden geconcludeerd. Het feit dat verzoeker bewijzen aanbracht van zijn activiteiten als computerdeskundige en foto's van zijn vernielde winkel voorlegde is van geen enkele invloed op het voorgaande aangezien hij geen enkele band aantoonde tussen deze problemen en X.

Verweerder wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoeker er niet slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die tijdens de procedure ten gronde in beginsel op verzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Verzoeker brengt in casu geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een verband tussen X en zijn problemen.

- 3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn (R.v.St., X., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X., nr. 136.692, 26 oktober 2004).

Verzoekers beweerde vrees voor vervolging door X is niet gestaafd door enig begin van bewijs. Uit de foto's van de vernielde zaak kan niet afgeleid worden wie de daders van deze vernieling waren. De feiten die de grondslag vormen van verzoekers asielaanvraag zijn beweringen, speculaties en veronderstellingen en in het bijzonder omtrent (i) de daders van de inbraak (ii) het kwaad dat X hem zou willen berokkenen (iii) het bezoek van X op zijn thuisadres wanneer hij zich in X bevond. De door verzoeker ingeroepen feiten en hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging zijn derhalve niet aannemelijk waardoor hij evenmin een "vrees voor vervolging voor de toekomst" door X geloofwaardig maakt.

De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat indien de ingeroepen feiten al geloofwaardig zouden zijn – *quod non* – dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt. De loutere ontkenning, zonder enige argumentering, door verzoeker van dit intern vluchtalternatief is niet dienend.

De motiveringen van de bestreden beslissing, die hun grondslag vinden in het administratief dossier worden niet dienend weerlegd in het verzoekschrift en worden aldus door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet aangenomen worden dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

- 4.1. Verzoeker vraagt, omwille van zijn toestand, de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omdat hij ernstige redenen heeft om te vrezen dat hij schade zal lijden.
- 4.2. Verweerder stelt ter zitting dat de vraag voor subsidiaire bescherming onvoldoende is uitgewerkt in het verzoekschrift.
3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker kan, gelet op de bovenvermelde ongeloofwaardigheid van deze feiten en hij evenmin andere elementen aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b, van de voormelde wet van 15 december 1980, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 juni 2007 door:

dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

W. MULS.